

РЕШЕНИЕ

№ 7856

гр. София, 20.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 15.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **8425** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Х. Т., гражданка на Р. Т., родена на 28. 10. 1974 г., със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет. 2, оф. 8, чрез адв. С., срещу отказ изх. № 22005229 за издаване на виза вид „Д“ за Република България на В. Б. - Съветник, З. Б. към Генералното Консулство на Република България в И. - Т..

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че оспорения отказ е немотивиран, като не са ясни причините, поради които е отказано издаването на виза. Сочи, че е нарушено правото на зачитане на личния и семейния живот, както и че отказа не е съобразен с представените доказателства. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разноските по делото.

Ответникът – Съветник, З. Б. към Генералното Консулство на Република България в И. - Т., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката Х. Т., гражданка на Р. Т., родена на 28. 10. 1974 г, е подала на 07. 07. 2022 г. искане в Генералното консулство на РБ в И. (стр. 10), за получаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване в Република България.

На 17. 08. 2022 г. Х. Т. е получила отказ за издаване на виза /стр. 11/, изх. № 22005229

от 17. 08. 2022 г. по образец, като в основанието за отказа е посочено – „чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“.

С жалба вх. № 31237 / 26. 08. 2022 г. по описа на АССГ, жалбоподателката е оспорила отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването, като в жалбата са изложени твърдения за нарушено право на личен и семеен живот, съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателката Х. Т., гражданка на Р. Т., е родена на 28. 10. 1974 г. в [населено място], България, от където се е изселила с писмо № И/819/ от 28. 08. 1978 г. за Р. Т., видно от приложеното (стр. 14) удостоверение на [община].

Видно от представеното (стр. 13-на гърба) удостоверение от Министерството на правосъдието на Р. България, Х. Т. /Х. Н. М./ родена на 28. 10. 1974 г. в [населено място], не е български гражданин.

Видно от писмо на Министерство на вътрешните работи, Генерална Дирекция „Население и граждански дейности“ на Р. Т. (стр. 16) Х. Т. е спечелила турско гражданство, съгласно решение от 14. 12. 1979 г.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от В. Б., съветник, З. Б., в изпълнение на Заповед № 1 / 06. 01. 2022 г. /стр. 36/ на генералния консул на Република България в И. и Заповед № 95-00-254 / 03. 10. 2011 г. на министъра на външните работи (стр. 35), е оправомощен да издава визи и да отказва такива, поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Жалбоподателката е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D“, като лице изгубило българско гражданство, на основание чл. 15, ал. 1, вр. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на

валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

На основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

В случая няма спор, че жалбоподателката е била български гражданин, която е напуснала България като дете и е загубила българското си гражданство. При това положение безспорно отговаря на изискванията на горепосочените разпоредби и може да получи виза за дългосрочно пребиваване за срок до 6 месеца.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказ), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

На базата на наличните по делото доказателства, може да се предположи, че отказа е обусловен от отрицателно становище на Дирекция „Миграция“, тъй като Държавна агенция „Национална сигурност“, е посочила, че няма възражения.

В приложеното писмо от 11. 08. 2022 г. (стр. 58) на Областна дирекция на МВР – Т., се сочи че при проверка на заявления адрес на пребиваване в Т. се установява, че адреса е действителен. Имотът е отдаден под наем от българския гражданин Н. Х., който заявява, че турската гражданка е негова братовчедка, която е изселена през 1978 г. Според наемодателят турската гражданка няма да се установи трайно на посочения адрес, а ще посещава страната само с цел гостуване. Соци се също така, че на адреса има регистрирани 7 лица български и с такива с двойно гражданство, като повечето не пребивават реално на адреса.

Фактът обаче, че на адреса има регистрирани 7 лица, не доказва нищо, тъй като видно от представения договор за наем (стр. 22) предмет на договора за наем е стая, заедно с кухня и санитарни помещения, а не целия имот.

Видно и от обясненията на наемодателят Х., жалбоподателката му е братовчедка, поради което очевидно същата все още има роднини в България, които желае да посещава.

В същото време, посочената като основание за отказ разпоредба - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ не изисква някакво трайно установяване в страната, каквито са съпътстващите доводи за отказа. В случая безспорно е, че жалбоподателката желае да посещава роднините си в България, каквато е заявената цел за издаване на виза, поради което не може да се приеме, че не е доказана тази цел или условията на пребиваване, тъй като безспорно посочения адрес е актуален и имотът е на братовчед на жалбоподателката. Дали Х. Т. се е установила трайно в България съобразно чл. 25, ал. 1, т. 9, във вр. с чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, ще се преценява при издаването на разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България, които са отделни и различни производства от издаването на виза и се развиват по реда на чл. 23 и сл. от ЗЧРБ.

Видно от представените декларации (стр. 68 на гърба и стр. 70 на гърба) Х. Т. е декларираща, че ще се установи и пребивава трайно в България, като този факт, както

беше посочено може да се провери едва при последваща проверка свързана с евентуално подадено заявление за издаването на разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България и което няма връзка с издаването на виза.

От друга страна при подаването на заявление за издаване на виза жалбоподателката е представила всички изискуеми документи, като има посочен адрес, където ще пребивава, който е актуален и е на роднина на жалбоподателката, която е от български произход, изселила се от България, поради което няма законово основание да ѝ се откаже издаването на виза.

В случая Х. Т. напълно отговаря на изискванията за издаване на виза, на основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, като намерението за установяване в страната е декларирано пред административния орган.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, относими към посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение, като издаде исканата виза за пребиваване в страната.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноски, каквото искане има своевременно направено и които са в размер на 10 лв. държавна такса и 300 лв. адвокатско възнаграждение по договора за правна защита и съдействие.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Х. Т., гражданка на Р. Т., родена на 28. 10. 1974 г., отказ изх. № 22005229 за издаване на виза вид „Д“ за Република България на В. Б. - Съветник, З. Б. към Генералното Консулство на Република България в И. - Т..

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България – [населено място], [улица], да заплати на Х. Т., гражданка на Република Т., родена на 28. 10. 1974 г., направените по делото разноски в размер на 310 (триста и десет) лева.

ВРЪЩА преписката на ръководителя на консулското представителство на Република България в И., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: